(Єремії, 9:24 - 12:2)

Спасителю наш, поблагослови нас на вивчення Твого Слова. Амінь.

Дорогі наші друзі, ми продовжуємо вивчати Книгу пророка Єремії. Минулого разу ми зупинилися на 9-му розділі й прочитали 22-й і 23-й вірші. Я їх нагадаю: "Так говорить Господь: "Хай не хвалиться мудрий мудрістю своєю, хай не хвалиться сильний силою своєю, хай не хвалиться багатий своїм багатством. Ні! Хто хвалиться - хай хвалиться тим, що розуміє і знає Мене, що Я - Господь, який творить милість і суд, і справедливість на землі; це Мені до вподоби, - Слово Господнє". Це два найчудовіших вірша із Святого Письма. Вони стоять поряд і їх часто люблять цитувати. Але ми мусимо пам'ятати, що в них ідеться про людей, котрі відкинули Слово Боже.

Чим ми уславилися як народ? Звичайно, ми покладаємося на людську мудрість, багатство і силу. Ми мусимо пам'ятати, що наша сила - не в мозковій еліті. Наша сила - не в досягненнях економіки, чи розвиненому товарному виробництві. Наша сила не ґрунтується на спритності політиків. Наша сила і наша могутність - це наші духовні цінності і моральні, наш характер і наша мета, до якої ми прагнемо. Я знаю, що людям не до вподоби слухати про таке. І я боюся, що не придбаю собі друзів і прихильників - так само як не мав їх і Єремія. І я мушу стати поряд із ним - бо я певен, що це єдина надія на відродження нашої землі.

"Хто хвалиться - хай хвалиться тим, що знає і розуміє Мене". Що нам зараз найбільш необхідно - це мати лідерів, котрі знають ще щось, окрім сучасної філософії безбожності. Ми потребуємо людей, котрі знають Бога, знають Його Слово, і слухаються його. Нагальна і невідкладна потреба нашої країни зараз - це повернутися до Бога. Нам треба відкинути своє лицемірство і софістику, свої ілюзії про те, що ми нібито є розумними і спритними людьми. Ми повинні прийти до Бога і покладатися на Його вищу мудрість і силу.

РОЗДІЛ 10

Десятий розділ завершує послання Єремії, котре він дав у дверях Божого дому і розпочинає нову частину /розділи 10-12/, де йдеться про реформи і відродження, що відбулися після того, як було знайдено книгу закону.

Знайдення книги закону справило дивовижний вплив на царя Йосію. Він усвідомив, як далеко відійшов його народ від тієї мети, яку їм призначив Бог. Він повністю змінився. Він разом

із своїм народом уклав заповіт із Богом - щоб вони завжди служили Йому.

У цьому розділі ми бачимо, як люди підмінили Бога чимось іншим. Люди завжди до цього схильні. Кожен, хто не поклоняється живому й істинному Богу, замінює Його чимось іншим. Може бути й так, що люди створюють собі богів із самих себе - дуже багато людей поклоняється їм. Інші люди поклоняються грошам і прагнуть здобути їх яким завгодно чином. Ще інші поклоняються славі і ладні продати свою честь, щоб здобути якусь недостойну нагороду. Є дуже багато сурогатів істинного Бога і пророк Єремія говорить про це. Читаємо:

"Слухайте слова, Господь до вас говорить, ви, дому Ізраїля! Так каже Господь: "Поганської дороги не навчайтеся і знаків небесних не страхайтеся - бо їх страхаються погани".

/Єр.10:1,2/

Люди і зараз продовжують займатися тим, що вони робили ще в часи Єремії - ставлячи своє життя у залежність від знаків зодіаку. Вони хочуть знати, під яким знаком вони народилися і всяку іншу нісенітницю. І про все це повідомляють наші засоби масової інформації в програмах новин.

Бог попереджав: "Поганської дороги не навчайтеся". Мій друже, астрологія, що так поширена нині - це те, що зростає з поганського світу.

"Бо бовван поган - нікчемність; то лише колода, вирубана в лісі, оброблена ремісником із сокирою в руках. Її прикрашають золотом та сріблом, цвяхами та молотками її прибивають, щоб не хиталася".

/Єр.10:3,4/

Дехто інтерпретує те, що Єремія засуджує ідолянство як осуд наших різдвяних ялинок. Це просто безглуздо і смішно. Пророк Єремія не може говорити про різдвяні деревця - його сучасники не мали такого звичаю! Він говорить своєму народові про поклоніння ідолам.

"Бо боввани поганства - то нікчемність" - вони пусті і марні. Звичайно ж, пророк Єремія говорить про ідолянство. Він говорить про сучасних йому ідолів з великою іронією. Пророк нагадує людям про те, що вони спершу йдуть до лісу, зрубують колоду, надають їй якоїсь форми, оздоблюють золотом і сріблом, прибивають гвіздками - і це їхній бог! Це те ж саме, що поклонятися опудалові! Читаємо 6-й вірш 10-го розділу Книги пророка Єремії:

"Рівні Тобі, о Господи, немає! Великий єси і велике Твоє потужне ім'я!"

/Єр.10:6/

Бога не можна ні з чим порівняти. Це просто безглуздо - відвернутися від живого й істинного Бога і почати

поклонятися тим речам, що нас оточують довкола, і жити, керуючись законами зодіаку! Читаємо 11-й вірш:

"Ви так їм маєте сказати: "Боги, що неба і землі не сотворили, зникнуть із землі і з піднебесся".

/Єр.10:11/

Язичницькі боги не створили всесвіт. Наш Господь, живий Бог створив усе суще.

"Він створив землю силою Своєю, Він всесвіт утвердив мудрістю Своєю і розумом Своїм нап'яв небо".

/Єр.10:12/

Зірки завжди залишаються на своїх місцях, які їм наперед визначив Господь. Він їх там розмістив тому, що така була Його воля. Він не питав нас із вами, де було б їх краще розташувати. Усе суще - це Його всесвіт, і Він - Єдиний, Хто вартий нашого поклоніння.

Ми можемо посміятися над людьми минулого, котрі зрубували дерева і робили собі з них богів. Ми вважаємо себе освіченими й цивілізованими, але наші люди витрачають мільйони, щоб передбачити своє майбутнє за допомогою знаків зодіаку, або ходячи до ворожбитів, ясновидців і роблячи інші подібні справи. Якщо люди зараз такі освічені - то чому вони не поклоняються живому й істинному Богу і не живуть так, як належить тим, хто вірить у Нього? Читаємо 23-й вірш:

"Я знаю, Господи, що дорога чоловіка не у його волі, і не в людині лежить напрям її кроків, коли вона ходить".

/Єр.10:23/

Людина не може йти правильною дорогою, якщо не прислухається до Божого одкровення, що є в Його Слові. В той момент, коли людина відвертається від Слова Божого - вона сходить на манівці. Це наша природна дорога. До речі, ми починаємо саме з цієї дороги. Я походжав із своїм онуком довкола нашого кварталу, коли він вчився ходити. Він був чудовим малюком, але він примусив мене нервувати, бо хотів звернути із тротуару біля кожного будинку, що зустрічався нам на вулиці; а коди ми підійшли до шосе, то він захотів йти посеред машин; а коли ми прийшли на перехрестя, то він прагнув іти не в той бік. Я ще не бачив такого хлопчака, що постійно прагнув би йти неправильною дорогою. Одного разу, коли ми після довгих пригод дісталися нарешті додому, я сказав йому: "Хлопче, ти ж любиш свого дідуся. Коли він відвертався від Слова Божого - то завжди сходив на манівці". Мій друже, "дорога чоловіка не в його волі". Всемогутній і всезнаючий Господь якнайкраще прокладе усі наші дороги.

РОЗДІЛИ 11-13

11-й розділ починається такими словами:

"Слово, що надійшло до Єремії від Господа: "Слухайте слово завіту цього і скажіть людям юдейським і мешканцям єрусалимським".

/Єр.11:1,2/

"Завіт цей" - коли закон було знайдено і прочитано людям, цар Йосія закликав старійшин народу і вони урочисто поклялися, що будуть слідувати за Словом Божим.

"А скажи їм: Так говорить Господь, Бог Ізраїля: Проклятий буде чоловік, що не слухається слів завіту цього".

/Єр.11:3/

До того, як віднайшли книгу закону, люди не знали того закону. Зараз вони вже знають його і тому відповідальність їхня більша. Бог сказав: "Проклятий буде чоловік, який не слухається слів завіту цього".

Я вже не раз говорив, що краще бути язичником десь на краю землі, що поклоняється своїм ідолам, аніж членом церкви, де пастор самовіддано проповідує Слово Боже і не знаходить ніякого відгуку в серцях людей. Я мушу сказати, що відчуваю більше поваги до того язичника; і Бог ще може звістити йому Євангеліє. Але цього члена церкви, що слухає Слово Боже і відкидає його Бог обов'язково засудить.

Далі в цьому розділі йдеться про те, що Єремію відкинули й зневажили в його рідному містечку - Анатоті.

"А я немов плохе ягнятко, що на заріз ведуть його, - а я й не відав, що вони лихі думки замислили проти мене: "Зрубаймо дерево у повній силі й вирвім його із землі живих - щоб ім'я його вже не згадувалося більше!" Ти, Господи сил, що справедливо судиш, вивідуєш нутро й серце - дай мені побачити Твою відплату їм, бо на Тебе покладаюся я в ділах своїх. Тому так каже Господь про людей анатотських, що чигають на мою душу й кажуть: "Не пророкуй в ім'я Господнє - а то помреш від наших рук".

/Єр.11:19-21/

Бог сказав Єремії: "Нема чого більше говорити про Анатот. Вони відкинули Мене, і вони хотіли вбити тебе. Більше не проповідуй їм".

Зараз є церкви, де більше не проповідують Слово Боже і не обстоюють за Богом, як то вони робили досі. Це жахливо – коли в церкві не проповідується чисте живе Слово Боже. Пророк Єремія перестав свідчити Слово Боже в Анатоті. Він пішов в інше місце, бо ці люди хотіли вбити його і вони відкинули Слово Боже.

Єремія мусив розплачуватися за те, що він обстоював Бога. Це розбило його власне серце і примусило покинути рідне місто - бо воно стало чужим для нього. В Ів.4:44 ми читаємо: "Сам бо Ісус посвідчив: "Не має пошанування пророк у своїй

батьківщині". Наш Господь залишив Своє рідне місто Назарет і перебрався до Капернаума. Єремії теж довелося так вчинити.

Послання Єремії до цих людей відрізнялися від тих, які зараз нерідко можна почути. Зараз нам кажуть: "Прийдіть до Ісуса Христа - і Він зробить вас новою людиною, Він навіть зробить вас багатим. У вас усе стане кращим". Але не цього навчав пророк Єремія і не про це свідчить його життя. Єремія каже, що навернення до Бога багато йому коштувало, але він не шкодує за тим.

Хоча Юдея і врочисто поклялася служити Богові, але відродження в цій країні перетворилося на масовий, але поверховий рух. Не викликає ніякого сумніву те, що слова Єремії справили свій вплив і що було багато тих, хто щиро навернувся до Господа. Єремія проповідував:

"І сказав до мене Господь: "Проголоси в містах юдейських і по вулицях єрусалимських усі ці слова: Слухайте слово завіту цього й виконуйте його".

/Єр.11:6/

Але загалом нація деградувала. Після спалаху відродження інтерес до духовних справ почав пригасати, і люди знову повернулися до старого. Навіть цар Йосія припустився фатальної помилки. Він вирушив на бій проти єгипетського царя, фараона Нехо, і вони зустрілися біля Мегіддо. Йосія був смертельно поранений у тому бою, і Єремія згодом оплакував його. "Єремія уклав жалібну пісню на Йосію, і співці та співачки говорили про Йосію у своїх жалобних піснях аж по цей день; і це стало звичаєм в Ізраїлі, вони записані в жалобних піснях"./2 Хр.35:25/

Єремія плакав, бо він знав, що люди не тільки повернуться до ідолянства, але підуть ще далі, поринаючи в розпусту та аморальність. І вони так, звичайно, і зробили. Єремія намагався застерегти їх, але люди не слухали його. Вони відкинули його поради і навіть збиралися вбити його - через те він змушений був залишити своє рідне місто Анатот. Якби ще був живий цар Йосія, то він би взяв Єремію під свій захист, але Йосія вже загинув.

На троні його заступив Йоахаз, котрий царював усього три місяці. Після того фараон Нехо посадив на юдейський трон Йоакима. Йоаким мусив платити данину Єгиптові - отож, він обклав народ великими податками. Це тривало недовго - доти, доки Навуходоносор не переміг єгипетського фараона, і Йоаким не став васалом Вавилону. Так тривало три роки, а потім Йоаким повстав проти вавилонського царя, знехтувавши порадами Єремії, котрий застерігав його проти цього. Ще раніше Єремія відраджував його від спілки з Єгиптом - як запоруки позірної підтримки і захисту, але царі Юдеї не звертали

уваги на його поради і попередження, і продовжували погіршувати становище країни.

Коли ми переходимо до розділу 12, то потрапляємо в один із найгірших періодів існування ізраїльського народу, коли єдиним світлим променем серед них залишався Єремія. Йосія був убитий, Єремія був змушений залишити своє рідне містечко, і людина, що чинила зло, посіла трон. Становище ставало дедалі гіршим. І тому Єремія - я думаю, що так сталося би з кожним чесним християнином - відчув сумніви у своєму серці. Похмурі думки опосіли його свідомість, і він дивувався, чому Бог допускав такі речі. Кожен пастор, що обстоює Бога, часом дивується, чому Бог не втручається у хід подій. Він озирається довкола і бачить, що найкращі люди страждають; люди, що є більш духовними мають набагато більше проблем, аніж будь-хто інший. Ми всі дивуємося, чому Бог дозволяє таке. Навіть Давид питав про це у Бога, коли казав: "Я бачив беззаконного, як він пишався, неначе кедр ліванський". /Пс.37:35/ Тепер послухаємо, що ж говорив Господеві Єремія:

"Ти правий будеш, Господи, якби мені спало на думку сперечатися з Тобою! А все таки позиватимуся з тобою. Чому доля безбожників щаслива, і всім віроломним добре ведеться? Ти насадив їх - і вони коріння пустили, вони ростуть і дають плоди. Ти на устах у них близько, від серця ж їхнього далеко".

/Єр.12:1,2/

"О, вони говорять про Тебе, Господи, але серцем вони далекі від Тебе - і їм добре ведеться. Чому Ти допускаєш це?" Так питав Єремія. І я так само питаю нині: "Господи, чому Ти дозволяєш це?" Але я не маю на це відповіді, і гадаю, що і Єремія та Давид не отримали її свого часу. Бог дозволяє беззаконному пишатися та розростатися, наче кедру ліванському. Чому Бог не дає достатку тим, хто справді зацікавлений у тому, щоб підтримувати чудові християнські місії? Я питав Його про це, але не отримав відповіді.

Мій друже, все, що Бог робить сьогодні – яким би дивним і незрозумілим воно нам не здалося – усе це правильно і доцільно. І колись згодом ми, може, зрозуміємо й осягнемо. Ми це можемо осягнути через нашу віру. Ми маємо ходити вірою, а не видінням. І коли ми своєю вірою повністю покладаємося на Господа і довіряємо Йому все наше життя, ми можемо бути впевнені, як каже апостол Павло: «Люблячим Бога все діє на добро». Нехай Господь поблагословить і вас повністю довірятись Йому і сподіватися на Його святі обітниці.

Ми прощаємося з вами. Ми продовжимо вивчення цієї Книги у наших наступних радіопередачах. До нових зустрічей в ефірі.